

Herinneringen aan Dirk van 't Hoog door Marco.

Een heel leven van 96 jaar kan niet op een klein A4tje beschreven worden. Gelukkig heb ik maar 56 jaar te beschrijven. Hij was 41 toen ik geboren werd. En van die 56 jaar woon ik al iets meer dan 30 jaar in Canada, dus het valt mee. Mijn vader was de jongste in het gezin van zijn ouders, en daarna was ik ook nog eens de jongste in zijn gezin. Daarmee heb ik alleen maar herinneringen van later in zijn leven.

Mijn vader was iemand die simpelweg altijd voor je klaarstond.

Ik was de jongste, en waarschijnlijk de meest verwende, en dat kan een vertekenend beeld opleveren, maar hij was naar mij toe altijd een hele lieve man en vader ... die af en toe, net als mijn zoon, Nicolas, ontzettend leuk en grappig uit de hoek kon komen. Op zulke momenten was hij bijna een beetje rebels, maar natuurlijk nooit zo erg als ikzelf.

Hij is in mijn herinneringen maar twee keer echt goed kwaad op mij geweest, de eerste keer was toen ik (ongeveer 4-6 jaar oud) de elektriciteitskabel van onze Marklin trein met een schaar had doorgeknipt, en de schaar gelukkig met een grote vlam en klap uit mijn hand vloog, want anders was het niet goed afgelopen. Als die schaar nog steeds in ons bezit is, dan zit daar een vreemd, uniek, half gat in. Voor een anders zo lieve, aardige en vriendelijke man, bij wie ik altijd dicht op schoot mocht zitten, was hij daar bepaald niet erg blij mee. En dat was dan ook de laatste keer dat ik met elektriciteitskabels speelde.

Hier waarschijnlijk met Gerard, en natuurlijk Koos ...

Een andere hele vroege herinnering was dat mijn moeder vertelde wanneer hij thuis zou komen, en ik op het balkon stond te wachten voor hem om met de fiets de straat in te rijden. Ik mocht dan als vierjarige naar beneden gaan om zijn HTM-pet te dragen.

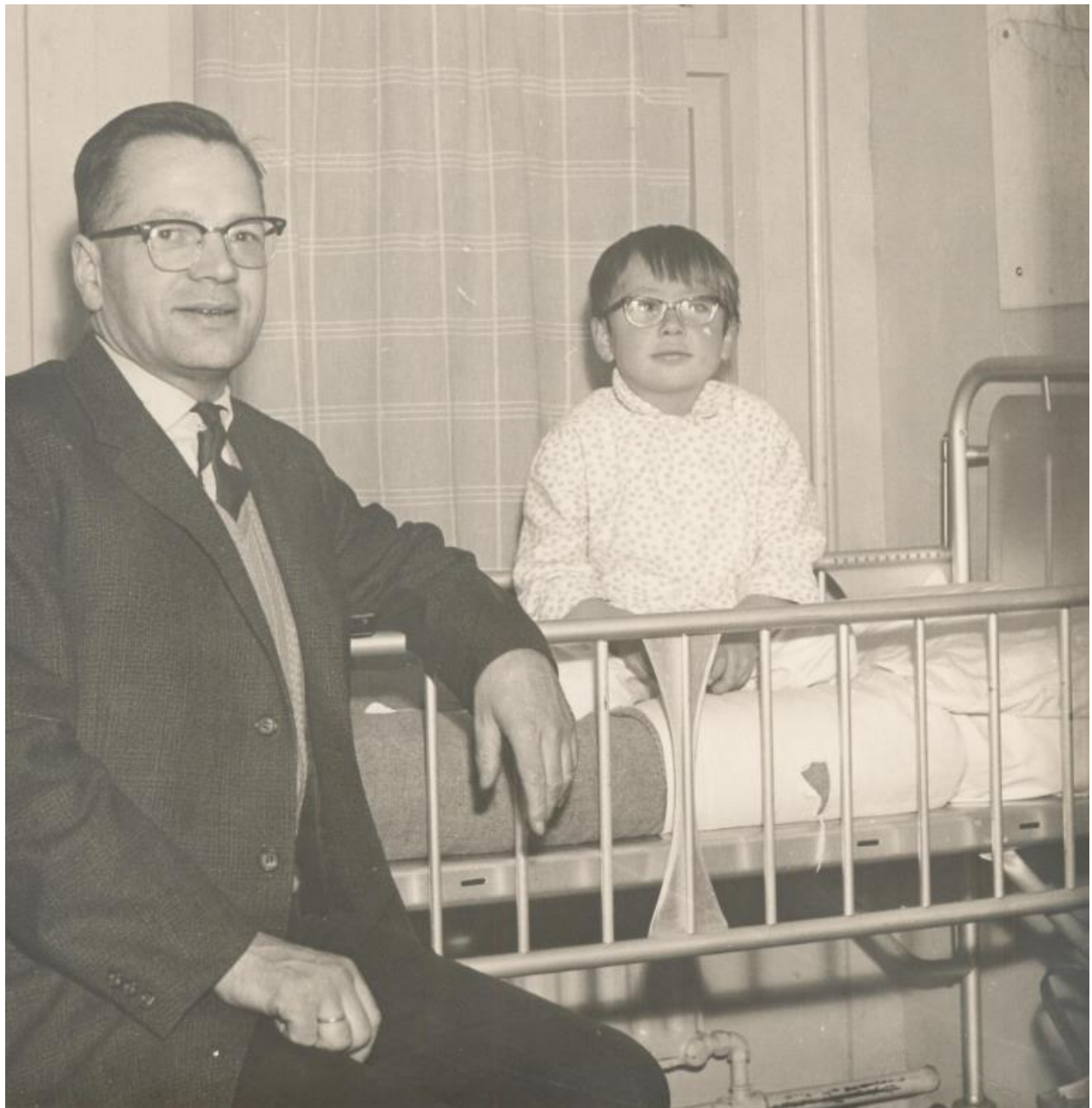

Andere vroege herinneringen waren minder leuk. Op vier- en zevenjarige leeftijd heb ik beide keren voor wekenlang in het kinderziekenhuis gelegen voor darmpijnen. *Als je mij een beetje kent dan kan je wel raden wat de oorzaak was. Volgens een 2015*

CT-scan waren er hele oude Crohn's littekens te zien. Hoe dan ook, mijn vader kwam elke dag op bezoek. Helaas was ik destijds zo vaak kwaad over de gehele situatie, met al die vreselijke behandelingen, dat ik toen een aantal keer niet met hem wilde praten. Hij wist vele jaren later niet meer waarom ik in het ziekenhuis lag, maar hij kon zich helaas dat nog wel herinneren.

Hier staat mijn vader met Gerard. Zo zag het er dus uit ...

Er zijn andere hele vroege herinneringen waarbij wij samen op de fiets naar Kijkduin gingen, door Ockenburg reden, en dan bij de bakker brood gingen halen. En dat om te leren te fietsen. Maar André heeft daarbij ook goed geholpen.

Andere herinneringen komen natuurlijk vanuit Aalten met lange wandelingen om bramen te plukken langs de wegen en struiken, wandelingen ook samen met ome Johan en Ronnie. Ik wil jullie in Aalten hierbij allemaal nogmaals hartelijk bedanken voor de vele jaren van zeer gewaardeerde gastvrijheid voor al die Hagenezen ... *ook al werd er wel veel gerookt.*

Wij gingen vaak met de trein voor twee uur naar Aalten. Helaas moest mijn vader vaak eerder naar huis gaan om tramdiensten te draaien. Oma en opa gingen vanaf ongeveer 1974 in Aalten wonen. Bij de verhuizing, waarbij ik met mijn ouders ook met de trein ging, moest mijn vader mij bij de overstap in Arnhem dragen, dat behoren ook tot mijn eerste herinneringen.

Later gingen reden wij vaker met Tante Coby in de auto mee dan dat wij met de trein gingen. Over Coby gesproken, de tweede keer dat mijn vader best wel kwaad op mij was, was toen ik als mogelijk vierjarige constant weigerde om mijn haar te laten knippen. *Dat is jaren later best wel weer goed gekomen, maar ik zag er dus voor de eerste 10 jaar niet uit* 😊

Tja, wie kan zich de mooie verhalen over vroeger van ome Leen niet herinneren? *Tante Zuus hield hem altijd goed in de gaten.*

Helaas hadden mij vader en ik beiden een aandoening waarbij wij heftige krampen konden krijgen na fysieke inspanningen. Na meer dan 30 minuten lopen kon het mis gaan. Rond 2016 kwam ik erachter dat dit een vrij unieke erfelijke genetische afwijking was, geclassificeerd als een zeer milde spierdystrofie, maar niet echt een ziekte, want het uitte zich alleen na inspanningen.

Ik heb hem een goed aantal keer met vreselijke pijnen zien rondlopen nadat hij thuiskwam op de fiets, maar ook na wandelingen tijdens onze drie vakanties in Zwitserland en Duitsland. Echter, dat stopte hem zeker niet om toch (tot aan de jaren 80) elke dag weer op zijn fiets naar het werk te gaan.

Dit was waarschijnlijk in Lloret de Mar? Kan mij de wereldcup herinneren, dus dat zou in 1982 geweest moeten zijn? André moet de foto hebben gemaakt.

Mijn vader heeft alleen lagere school gehad. *Dat realiseerde ik mij deze week pas: alleen lagere school, hij ging als 13-jarige bij opa meteen in opleiding.* Met daarna (na de oorlog) wel een kleermakers opleiding gevolgd, met diploma's in 1949 en '52.

Hij heeft ons, en dat zonder de kennis van het internet, zo goed als mogelijk proberen te helpen met ons huiswerk. Ik kan mij nog goed herinneren hoe hij urenlang, of eigenlijk dagenlang, hielp om rekensommen en fracties begrijpelijk te maken.

Mijn vader was zeer ambtelijk-super-precies bij het opstellen van teksten en berekeningen. *Als hij naar de middelbare school gestuurd zou zijn geweest, dan had hij later Minister van Financiën geweest kunnen zijn in de Kabinetten van Drees, Beel en De Quay. Maar daar is het helaas nooit van gekomen.*

Hij werd in plaats daarvan belastingvrijwilliger voor de FNV, en deed dat voor vele, maar dan ook vele jaren. Overigens heb ik nooit begrepen waarom hij niet bij de CNV was aangesloten?

Volgens mijn inschatting was hij best wel zeer intelligent. Hij begreep veel dingen snel, en leerde op, zeg, 80-jarige leeftijd, om om te gaan met computers, email en het internet. Daarvoor typte hij veel op zijn typemachines. Hij kende waarschijnlijk de gehele belastingwet uit zijn hoofd, met daarbij de vele jaarlijkse veranderingen. Hij zou een hele goede ambtenaar geweest kunnen zijn. Nicolas, hier, is absoluut hetzelfde. *Werkte mijn ooms ook niet voor Notariskantoren, of zoiets?*

In vele opzichten was hij een hele gewone, vriendelijke, man. Er is niet veel uniek-dramatisch gebeurd in zijn leven, anders dan de ellendige onderduikerstijd tijdens de Hongerwinter.

Ik denk wel dat hij, vol trots, erg genoten heeft van het tramrijden. Uiteindelijk was het een goede stap om geen kleermaker te worden. Een tram-poster hing 40 jaar aan de muur. En hij had ook boeken en video's over de HTM. Waarschijnlijk was zijn HTM-afscheid, met zijn laatste rit door de stad, zeker niet gemakkelijk.

Ik kan mijn tramritjes met mijn vader heel goed herinneren. Hij heeft alle lijnen gereden die er te rijden waren, zelf tot ooit de Blauwe Tram naar Leiden aan toe.

Het grote, maar dan ook zeer grote voordeel voor het gezin was dat de hele familie gratis HTM-abonnementen kreeg zolang de kinderen op school waren of studeerde. Wij konden altijd vrij de tram en bus nemen, waar dan ook in de stad. Dat maakte het ook gemakkelijker om niet in de buurt op school te gaan.

Als ik mij goed kan herinneren van zijn afscheid, dan heeft mijn vader als trambestuurder 3 minder ernstige ongelukken gehad. Met daarbij een ongeluk waarbij een splinter-nieuwe dure auto, direct achteruit de garage uit reed. Trams gaan altijd voor, dus de nieuwe eigenaar zou daar niet erg gelukkig mee zijn geweest die dag.

De foto hieronder gemaakt op de dag van zijn HTM-afschied.

Mijn middelbare schooljaren waren niet de beste, door dyslexie bleek later. Dat intellect en precisie dat mijn vader leek te hebben kwam bij mij pas vele jaren later naar boven drijven. Mijn

vader maakte zich constant zorgen over mijn schoolprestaties. Hij probeerde het op zijn manier in goede banen te lijden, maar Coby had daar de meeste positieve invloed op. Uiteindelijk is het mij, via, via, via, toch gelukt om een HBO-diploma te verkrijgen.

Tijdens mijn stage in een lab in Leiden werkte ik samen met een Amerikaanse professor die mij uitnodigde om naar Philadelphia te komen voor twee jaar. Op 2 juli 1993 is mijn vader's laatste zoon uit huis gegaan en vertrokken. Ik weet van tante Klazien, en waarschijnlijk vertelde Marjo en Coby het later ook wel een keer, dat mijn ouders het daarmee heel moeilijk hadden.

Probleem was, ik had al mijn bezittingen ingepakt in dozen, en aan mijn vader verteld dat wanneer ik daarom zou vragen, om die lading per boot over te laten brengen. Dat was al helemaal uitgezocht voor vertrek. In principe wilde ik eerste twee jaar kijken of ik echt wilde blijven, maar dat had mijn vader verkeerd begrepen. Die dozen kwamen meteen al aan na twee maanden.

Geld om weer terug naar Nederland te verhuizen zou ik voor jaren niet gehad hebben, dus, ja, ik was eerder gesetteld dan verwacht. En dit was een van meerdere redenen om een baan in Canada aan te nemen, want Canada trok best wel aan, en uiteindelijk ben ik vanuit Quebec City in 1995 geïmmigreerd.

Mijn ouders hebben mij drie keer bezocht. De eerste keer rond 1995. Mijn vader was zeer onder de indruk van de mooie stad en het appartement dat ik daar had. Tijdens een bezoek aan de oude binnenstad zagen mijn ouders een boordje hangen voor een rondleiding gegeven in het Frans, Engels en, jawel, in het Nederland. Zij leerde daardoor een plaatselijk meisje kennen die een Nederlandse vader had. Van haar gezin zijn wij vrienden geworden. Haar broer, Ricky, studeerde om priester te worden, en heeft uiteindelijk in 2001, als zijn eerste “klant”, onder toezicht van Coby, onze dochter Beatrice gedoopt.

Ricky was bij ons aanwezig toen mijn vader in Quebec City in het ziekenhuis lag, en daar geopereerd moest worden aan een opengebroken blindendarm ontsteking. Hij voelde zich dagen daarvoor al niet goed, en kreeg steeds meer pijn, maar klaagde niet. Mijn werkgever was oogarts en kwam langs, en heeft hem

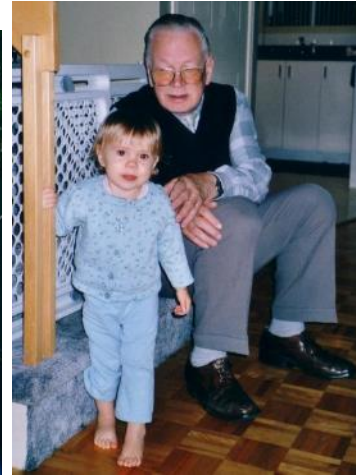
meteen naar het ziekenhuis laten brengen. Mijn ouders zijn daarom langer gebleven dan verwacht, maar alles is goed gekomen. Dat was eigenlijk ook wel de eerste keer dat ik van hem afscheid nam, want als je op een lange afstand van elkaar woont, dan neem je op een bepaalde manier, anders dan normaal, telkens ook weer echt afscheid, alsof het de laatste keer is.

Elk bezoek van ons aan het ouderlijk huis was dan ook de laatste.

In 1998 bezocht ik met mijn toen nieuwe partner, Danielle Jacob, Nederland. Voor Danielle waren die eerste dagen net als bij Alice in Wonderland. Nederland zag er zo prachtig en anders uit. Mijn vader verwende haar daarnaast direct met een veel te grote Tompoes, toen zij nog helemaal in een jetlag zat. Dat was een beetje een cultuur-clash, maar mijn ouders waren duidelijk heel erg blij dat wij hen bezochten. In 2000 bezochten zij ons.

In 2001 werd Beatrice geboren. Mijn ouders kwamen weer in 2002 naar Montreal maar moesten helaas alweer snel terugkeren omdat tante Neel was overleden.

In de tussentijd was ik ook begonnen aan het opzetten van de stamboom, een ontwikkeling die mijn vader steeds met veel interesse heeft gevolgd. Zelf wist hij niet verder te gaan dan zijn grootvader in Buren, en het was voor hem een grote verrassing dat de grootvader van zijn opa in 1826 vanuit Benschop als wees naar het kindertehuis in Buren werd gebracht, waar hij als eerste in de familie tot kleermaker werd opgeleid.

Dit heeft geleid tot een grote familie met vele neven, achterneven en achter-achter-neven aan kleermakers. Mijn vader was in onze tak echt de laatste die deze opleiding had gevolgd, en hij heeft nog lang de kleding in ons gehele gezin hersteld. Het was daarom zeker niet voor niets.

Velen onder de laatste generatie vtHoogen lijden aan Bechterew. Ik denk niet dat deze ruggenmerg-ziekte via de vtHoogen door is gegeven, want dan waren eerdere generaties zeker nooit een grote kleermakersfamilie geworden.

In 2004 bezochten wij samen met Danielle's ouders Nederland, en met name Aalten, Amsterdam, Delft en Den Haag.

In 2005 werd Nicolas geboren, en in 2009 kwamen wij weer terug naar Nederland. Daarna pas in 2014.

Dat bezoek in 2014 was net op tijd om mijn moeder nog even een laatste keer te kunnen zien, want zij overleed toen zij te horen kreeg dat wij weer veilig in Canada waren thuisgekomen.

Tijdens al die bezoeken was mijn vader de beste opa die er maar te vinden was. Hij was duidelijk heel blij dat wij daar waren.

<https://youtu.be/39s7l06-Hbo>

<https://youtu.be/A4QL0UIcvNY>

Ik heb toen geprobeerd om hem te vragen over zijn jeugd, maar daar zijn niet al te veel antwoorden uit gekomen. Over anderen wilde hij wel praten, maar er was niet veel te zeggen over zijn eigen leven.

Ons laatste bezoek was in 2017. Eind 2019 kochten wij KLM-tickets voor de zomer van 2020, maar dat bezoek ging om bekende redenen niet door. Mijn komende bezoek was voor januari 2024 gepland, zo rondom de verjaardag van mijn vader.

<https://youtu.be/7Dzqbew7y1o>

De volgende twee foto's uit 2017 waren daarom onze laatste met mijn vader.

Door de vrij snelle achteruitgaan, van binnen zo'n 7-10 dagen, kwam toch nog vrij onverwachts, snel een einde aan zijn leven.

Het is moeilijk om te zeggen wanneer het de laatste tijd precies fout ging, want volgens mijn vader ging alles altijd "goed". Hij lijkt zelden geklaagd te hebben, en hij had het in het verpleegtehuis dan ook zeer naar zijn zin, behalve dan tijdens de laatste maanden toen zijn lichaam ernstige pijnen gingen vertonen.

De vrijdag voor zijn overlijden had ik nog even een klein gesprekje via de telefoon van Coby. Hij leek nog vrij helder over te komen. Dat was voor iedereen zijn laatste gesprek waarin hij nog zichzelf was. Hij voorspelde daarin ook zijn snelle einde via een grapje.

Het weekeinde na die vrijdag ging het plotseling bergafwaarts, en hij is die maandagavond, 4 december 2023, daarna rustig overleden. Dit was na zeker 2 dagen constant geslapen te hebben. *En dat was toevallig ook op dezelfde 4^e december als het overlijden van zijn moeder in 1960.*

Hij was echt altijd een goede vader, en opa, en wij zullen hem zeer missen.

Ik kan niet echt zeggen: “Tot ziens”, of “vaarwel”, want in een hiernamaals geloof ik niet, maar dat is ook niet nodig, want hij zal toch, hoe dan ook, altijd, als de goede vader en opa die hij was, heel dicht in onze herinneringen blijven.

Mijn opa, mijn opa, mijn opa ! ... <https://youtu.be/T2jGmb3jHYk>
<https://www.youtube.com/watch?v=k9tLyOfqOps>

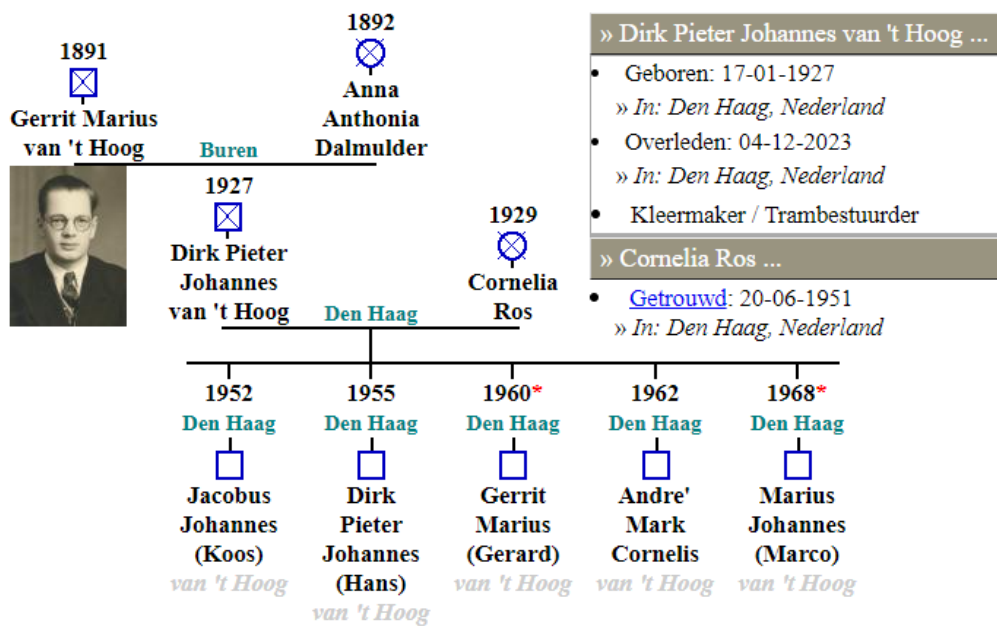
Wees gegroet dan maar, Dirk Pieter Johannes van 't Hoog, ... Pa.
En nogmaals, werkelijk, van harte bedankt voor Alles !

*Marco, ...
met Danielle Jacob,
Beatrice & Steven,
en Nicolas.*

<https://www.youtube.com/watch?v=8wxVTIB6qE4>

Er is wel eens verteld dat liefde het beste kan worden gemeten door rouw. Des te meer je iemand gaat missen, des te meer je van iemand gehouden hebt ... maar daar kom je vaak pas later achter. Op de een of andere manier zat ik al jaren, vooral tijdens elke vlucht naar huis, in dit soort rouwproces. De stappen in het ouder worden van mijn vader, bij het weerzien van elke bezoek, was te groot. In mijn herinneringen was hij telkens jonger.

Tot slot wil ik in het bijzonder tante Coby van harte bedanken voor alle tientallen jaren, hoe goed zij zich voor ons gezin heeft ingespannen, en telkens weer geprobeerd heeft te helpen. En dat tot letterlijk de laatste dagen van mijn vader's leven aan toe. Zij was mijn ogen en oren in Nederland, en daarvoor ben ik haar zeer dankbaar.

Daarnaast ook bedankt aan al mijn broers die tijdens de laatste 30 jaar voor mijn ouders goed hebben gezorgd. En in het bijzonder mijn dank aan Hans, die als contactpersoon voor het verpleeghuis vaak aanwezig was over het afgelopen jaar+. De zorgen waren zeker niet altijd gemakkelijk te dragen.

En ook nog een bedankje aan eenieder, vrienden en familie, die de laatste jaren mijn vader hebben bezocht. Hij vertelde daar wel eens wat over in vooral emails over de jaren, maar ook via Whatsapp gesprekken, toen hij nog wist om met zijn telefoon om te gaan tot aan zo'n twee jaar geleden.